

det udtryffeligt er udtalt, at der skal gives den, af hvem Bidrag forlanges, Leilighed til at fremføre sine Modbemærkninger.

Der har i Udvalget været reist Spørgsmaal om yderligere at stifte de Paarørende mod ubillige Paalæg, ved paa den ene Side at paabyde, at den Paarørendes Underholdningsbidrag aldrig maatte overskride visse Procent af hans Statteindtægt, og paa den anden Side at fastsætte, at saadanne Bidrag ikke maatte paalægges de Slægtninge, der kun havde en vis, i Forhold til Familiens Størrelse afpasset Minimumsindtægt. Men skjøndt Udvalget maa sympathisere med den Tanke, der ligger til Grund herfor, har man dog ikke troet at kunne gaa ind derpaa, hvad det Første angaar, fordi det endnu kun er paa enkelte Steder, at Kommunens Bødere ansættes i „Skatteindtægt“, og hvad det andet angaar, fordi det vil være meget vanskeligt at træffe en alle Steder passende Minimumsindtægt, og fordi Ansættelsen af en saadan, maatte endogfaa kunde gjøre mere Skade end Gavn derved, at der da gaves ligesom en Anvisning paa, at Alle over Minimumsindtagten kunde paalægges disse Bidrag.

Det er ogsaa netop for at forhindre ubillige Paalæg, at Udvalget med Lovudkastet fastholder, at saadanne Bidrag kun kan paalægges ved Overøvrighedens Bestemmelse, og det holder sig overbevist om, at disse uinteresserede Autoriteter, med den Redaktion og de Bestemmelser, som foreslaas i den ny § 11, ikke ville give ubillige Paalæg.

Endelig fremhæves, at Udvalget i Slutningen af Paragrafen foreslaar en Tilføielse om, at det Erstatningsstraf, som tilkommer de heromhandlede Paarørende mod den Understøttede, dog i hans Dødsbo maa gaa bagæfter Fattigvæsenets, en Regel, som synes at følge naturligt af den hele Tanke, at disse Personer ei skulle falde Fattigvæsenet til Byrde, saa længe som deres Paarørende ere istand til at underholde dem.

Med Hensyn til Udvalgets § 12 bemærkes, at den, saaledes som under § 10 bemærket, kun handler om Inddrivningen af de Bidrag, som paalægges Nogen efter § 11, og at man ikke har fundet Grund til at indrømme Afsoning i slige Tilfælde, men blot Udpanningsret. Personer, som der kan være Tale om at paalægge Bidrag af denne Art, maa forudsættes altid at befinde sig i saadanne Omstændigheder, at de ikke ganske kunne forstikke deres Siendele og at Udpanning overfor dem vil være et tilstrækkeligt effektivt Tvangsmiddel.

Til § 14 har Udvalget under Nr. 10 foreslaaet en Ændring, der kun sigter til at udføre Paragrafens Tanke nærmere. For det Første synes det, naar man vil angive de Tilfælde, hvor et slygt Lyendes Forpleining kan paalægges Andre end Fattigvæsenet og navnlig Husbonden, klart, at man ikke kan for-

bigaa det i Lyndeloven 10. Mai 1854 § 31 omtalte Tilfælde, at Sygdommen maa tilregnes Husbondens utilbørlige Forhold, og at han derfor maa betale samtlige Helbredelsesomkostninger uden Begrænsning i Henseende til Liden. Dette som Lovforslaget naturligvis ei heller tilfigter at forandre, foreslaas optaget i Forbindelse med en indledende Henviisning til Reglen i Lyndelovens § 32, hvorved en Overføjet over alle Tilfældene faas. Den anden af Udvalget under Nr. 11 foreslaaede Ændring til denne Paragraf indeholder kun en Lydeliggjørelse af Lovforslagets Tanke.

Ændringen til § 15 er kun en Redaktionsforbedring.

Til § 16 foreslaas føiet et nyt Stykke for at opretholde nogle Tilfælde, i hvilke Andre end Fattigvæsenet ere pligtige at forsyge, som det formentlig ikke er Lovforslagets Mening at afskaffe.

Rap. II.

Spørgsmaalet om Forsørgelsesstedets Bestemmelse har været Gjenstand for megen Overveielse i Udvalget, men det er ikke lykkes i dette Punkt at komme til Enighed. Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal.

Flertallet gaar ud fra, at det i og for sig Naturlige og Billige er, at et Menneske i Trangstilfælde forsyges af den Kommune, i hvilken han har levet og virket, og i hvilken man har nydt Godt af hans Arbeidskraft, medens han var i Stånd til at yde Samfundet en saadan, hvorimod det ikke skjønner, at den Omstændighed, at en Person fødes paa et Sted, kan afgive nogen Retts- eller Billighedsgrund for at paalægge dette Steds Fattigvæsen at underholde ham i Trangstilfælde. Bistnok lader det Princip, at en Person i Trangstilfælde skal forsyges paa det Sted, hvor man har nydt Godt af hans Arbeidskraft og hans Virksomhed i det Hele, sig ikke paa en aldeles nøiagtig Maade udføre i den praktiske Anvendelse, da der nødvendigvis maa opstilles et vist bestemt Antal Aar som Kjendemærke paa, om Opholdet har den nævnte Karakter, og heri bliver der altid noget Vilkaarligt og Noget, som ikke passer i alle Tilfælde. Men der kan dog ikke være nogen Tvivl om, at man kommer det nævnte, formentlig i sig rigtige Princip nærmere ved at knytte Forpligtelsen til at forsyge en Person til et vist tidsbestemt Ophold paa Stedet, naturligvis forudsat, at dette Ophold har været frivilligt, og at den Paagjældende har ernæret sig uden Hjælp af Fattigvæsenet, end ved at kaste Forsørgelsesbyrden paa Fødestedet, hvor den Paagjældende muligvis slet ikke har opholdt sig siden Ungdommen. Værd at bemærke i denne Henseende forekommer det ogsaa Udvalgets Flertal at være, at Fødestedet, saavidt vides, ikke i noget andet Land betragtes som det principale Forsørgelses-